

Altın Kaktüs

Yavuz DEMİRKIRAN

Altın Kaktüs

Yavuz DEMİRKİRAN

Sıcak, kumlu çölde güneş parlak parlıyor, hava kupkuru. Sıcak turuncu derili, minik koyu benekli küçük kertenkele Leo kum tepelerinde koşturuyordu. Büyük kehribar gözleri keşfederken pırıl pırıl parlıyordu. Çölü seviyordu ama bazen yeni bir şeyler isterdi. Sonra bir kayanın arkasında küçük, yeşil bir kaktüs gördü. Yuvarlak ve tombuldu, minik koyu gözleri ve kısa soluk dikenleri vardı. Leo'nun kalbi sevinçle hopladı.

Leo kaktüse doğru sürünerek yaklaştı. Utangaç ve sessiz görünüyordu, yanlarında küçük pembe allık lekeleri vardı. 'Merhaba,' diye fısıldadı Leo. Kaktüs konuşmadı ama minik gözleri kırpıldı. Leo onunla ilgilenmeye karar verdi. Güneşin yumuşak, kumun yumuşacık olduğu bir yer buldu. 'Seni güvende tutacağım,' diye söz verdi. Kaktüs ona güveniyor gibiydi ve Leo mutlu hissetti.

Leo her gün kaktüsü ziyaret etti. Böcekleri kovaladı, dikenlerindeki kumu temizledi. Kaktüsün tepesinde her hafta birazcık büyüyen küçük bir tomurcuğu vardı. Leo onunla konuştu ve hikâyeler anlattı. 'Göreceksin,' dedi, 'bir gün çiçek açacaksın.' Kaktüs sanki dinliyormuş gibi Leo'ya doğru eğildi. Büyük, boş çölde en iyi arkadaş oldular.

Ama kurak mevsim geldi ve güneş daha da ısındı. Kum Leo'nun minik ayak parmaklarını yakıyor, rüzgâr tozlu esintiler savuruyordu. Kaktüs susamış görünüyordu, yeşil gövdesi biraz buruşmuştu. Leo su aradı ama çöl kuruydu. Bir kayanın altındaki küçücük bir su birikintisini hatırladı ve oraya koştu. Ağzında su damlaları taşıyıp kaktüsün üzerine serpti. 'Endişelenme,' dedi, 'ben seninle ilgileneceğim.'

Günler haftalara döndü ve hâlâ yağmur yoktu. Leo yorgun hissediyordu ama asla pes etmedi. Sabah çiyini yakalamak için kaktüsün etrafına küçük bir çukur kazdı. Güneş çok güçlü olduğunda kuyruğuyla onu yelpazeledi. Kaktüsün tomurcuğu biraz daha büyüdü ama açılmadı. Leo'nun arkadaşları, böcekler ve karıncalar, 'Neden uğraşıyorsun? Asla çiçek açmayacak,' dediler. Ama Leo sadece gülümsedi ve çalışmaya devam etti.

Bir öğleden sonra sıcak bir rüzgâr o kadar sert esti ki kum havayı doldurdu. Leo bir kayanın arkasına saklandı ama kaktüs için endişelendi. Rüzgâr durunca hemen geri koştu. Kaktüs kumla kaplanmıştı! Leo minik pençeleriyle dikkatlice temizledi. 'Artık güvendesin,' dedi. Kaktüsün gözleri minnettar görünüyordu. Leo arkadaşını koruduğu için gurur duydu.

Haftalar geçtikçe Leo daha da sabırlı oldu. Sessizce beklemeyi, gökyüzünü bulutlar için izlemeyi öğrendi. Kaktüse, 'Sabretmek zor ama sana inanıyorum,' dedi. Kaktüsün tomurcuğu artık epey büyüktü ama hâlâ kapalıydı. Leo umut etmeyi hiç bırakmadı. Güzel şeylerin zaman aldığını biliyordu.

Bir g n Leo kakt s n  zerinde k        bir    r b    i fark etti. 'Merhaba,' dedi    r b    i. 'Bir yuva arıyorum.' Leo onu memnuniyetle kar  ladı ve kakt s  g  terdi. 'Bu benim arkada  m,' dedi. 'Ya  muru bekliyoruz.'    r b    i kalmaya ve yardım etmeye karar verdi. Birlikte kakt s  g  vende ve temiz tuttular. Leo bir yardımcısı oldu  u i  in sevindi.

Ama kurak mevsim uzadıkça uzadı. Kayanın altındaki su birikintisi tamamen kurudu. Leo su bulmak için her gün daha uzağa gitmek zorunda kaldı. Minik bacakları ağrıyordu ama şikâyet etmedi. Kaktüs çok susamış görünüyordu, dikenleri sarkmıştı. Leo fısıldadı, 'Dayan, sadece biraz daha.' Bulduğu son su damlalarını paylaştı. Kaktüs gülümsüyor gibiydi ve Leo içinde sıcak bir parıltı hissetti.

Leo'nun arkadaşları, böcekler ve karıncalar, ne kadar çok çalıştığını gördüler. Onlar da yardım etmeye karar verdiler. Böcekler yapraklardan küçük çiy topları yuvarladı, karıncalar kaktüse tohumlar taşıdı. 'Sana inanıyoruz, Leo,' dediler. Leo çok duygulandı. Takım çalışmasıyla kaktüsü hayatta tuttular. Kaktüsün tomurcuğu daha da büyüdü.

Sonra bir sabah Leo havada farklı bir şey hissetti. Serin ve nemliydi. Başını kaldırdı ve kara bulutların toplandığını gördü. 'Olabilir mi?' diye fısıldadı. Kaktüsün gözleri kocaman açıldı. Leo'nun burnuna tek bir yağmur damlası düştü. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Çöle hafif bir yağmur yağmaya başladı, yumuşak ve düzenli. Leo sevinçle dans etti ve kaktüs suyu içti.

Yağmur bütün gün ve bütün gece yağdı. Leo kaktüsün yanında kaldı, suyun kuma işlemesine izin verdi. Kaktüsün buruşuk gövdesi dolgunlaştı ve parlak yeşile döndü. Dikenleri dimdik oldu. Leo tomurcuğun titremeye başladığını izledi. 'Zamanı geldi mi?' diye sordu. Kaktüs başını sallıyor gibiydi. Yavaşça, tomurcuk yaprak yaprak açıldı. Leo nefesini tuttu.

Tomurcuk güzel bir altın çiçeğe açıldı! Sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki kaktüs altın çiçeklerden bir taç takana kadar. Çölde küçük güneşler gibi parlıyorlardı. Leo şaşkınlıkla nefes aldı. 'Başardın!' diye sevindi. Kaktüsün minik gözleri mutlulukla parladı. Uğur böceği, böcekler ve karıncalar hep birlikte görmeye geldiler. 'İnanılmaz!' dediler. Leo arkadaşıyla çok gurur duydu.

Altın çiçekler tatlı kokuyordu ve yaprakları yumuşacıktı. Leo kaktüsün yanına oturdu, arıların ziyarete gelişini izledi. 'Görüyorsun ya,' dedi Leo, 'sabır ödülleri getirir.' Kaktüs ona doğru eğildi ve Leo teşekkür ettiğini anladı. Çöl renk ve hayatla doluydu. Leo'nun kalbi dolup taşıyordu.

O günden sonra Leo, sabırla beklemenin harika sürprizler getirebileceğini anladı. İşler zor görünse bile umut ve özenin mucizeler yaratabileceğini öğrendi. Altın kaktüs yağmurdan sonra her yıl çiçek açtı ve Leo her zaman onu görmek için oradaydı. Ve her seferinde, uzun, kurak günleri ve onların çiçeği nasıl daha da değerli kıldığını hatırladı.

Ve böylece, ölün kalbinde, küçük bir kertenkele ve altın kaktüsü mutlu mesut yaşadılar. Herkese sabrın ve nezaketin en iyi hediyeler olduğunu gösterdiler. Leo ne zaman yeni bir tomurcuk görse gülümser ve fısıldardı: 'Güzel şeyler beklemeyi bilenlere gelir.' Ve bir zamanlar kuru ve boş olan öl, artık altın çiçekler ve dostlukla doluydu.